

стана любима мечта на руския народъ — отъ подножието на царския прѣстолъ до най-бѣдната колиба...

За тоя широкъ похватъ отъ цѣлия руски народъ на освободителното дѣло на родната ни земя не малко съдѣйствуваха и паметнитѣ възстанически движения въ други славянски покрайнини на Старопланинския полуостровъ, както това свидѣтелствува историята, която излагаме тукъ въ общи черти.

Въ края на 1874 година и началото на 1875 година избухна кърваво възстание въ Босна и Херцеговина, което заплашваше да се прѣнесе и въ другитѣ подвластни на Отоманската империя славянски земи. За умиротворението на Балканския изтокъ въ августъ 1875 година се учрѣди една международна консулска комисия, на която се възложи да примири възстаницитѣ съ султана, но когато тя се показва безсилна да спре крѣвопролитията, Русия успѣ да склони Австрия и Германия и да излѣзе съ цѣла програма за реформи. Но Турция отказа да приложи тия реформи, подкрѣпена отъ Англия, и продължи борбата си съ Босно-Херцеговинскитѣ възстаници. Крѣвопролитната борба се продължаваше, положението се влошаваше отъ день на день и кризата се изостри слѣдъ неожиданитѣ произшествия въ Солунъ на 6 май 1876 година, въ който день бѣха изклани германскитѣ и францускитѣ консули отъ фанатизираната мусюлманска тълпа. Всичко това послужи да се начертае отъ съюза на императоритѣ, слѣдъ посѣщението на Александра II въ Берлинъ прѣзъ май 1876 г., Берлинскитѣ меморандумъ, изработенъ отъ князя Горчакова, въ който се излагаше новата програма за умиротворението на Балканския изтокъ. Но противъ него се постави отново Англия, която намираше, че противорѣчи Парижския трактатъ отъ 1856 г.